

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orî-ce corespondență pentru redacție sau administrație se va adresa:

PIAȚA TEATRULUI

d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR :

GEORGE RANETTI

Abonamentul

pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 „

Prețul anunțurilor, inserțiilor și reclamelor, după invoială.

COCOȘII ȘI PARIZIANU

P. 86, 272

ȘTEFĂNESCU

Ingrații «cocoși» pe cari Parizianu îi iubea așa de mult au tăbărit pe el și vor să'l dea gata.

LICURICIUL

In iarbă strălucește-un licurici,
De crezi că soarele cînd a apus,
Grăbit să fugă, a scăpat de sus
O rază care a căzut aici.

Hipnotizat de farmecu-i nespus
Te-ai repezit de jos ca să'l ridici,
Și'n faț'astei gîngăni negre, mici,
Gîndac vulgar, de silă stai răpus.

Cum?! Urîciunea asta da schintei
Intocmai ca focosul diamant?!
Vai cin' te-a pus din tină 'n mîini să'l iei!

... Tot ast-fel, Doamnă, liricul poet
Eri zeu era. Și azi cînd 'ți-e amant
Vezi doar pe om, și... Dar să fiu discret!

George Ranetti.

JOBENUL ELECTORAL

«D. Romanescu, în învâlmașeală, a fost trîntit jos, în vreme ce bandiții loveau și dacă d-sa n'a avut capul spart, aceasta se datorește numai formei și rezistenței pălăriei ce purta».

«Voința Națională».

Cazul d-lui Romanescu ne sugerează ideea unei reforme — ca să zicem așa — electorale.

E vorba de fasonul pălăriilor pe cari trebuie să'l poarte cetățenii alegători, pentru a se pune la adăpost de loviturile ce ar putea să le administreze cetățenii indignați.

O mică digresiune, însă, înainte de-a expune reforma noastră.

În cursul secolelor, capul nu a fost totdeauna partea cea mai simțitoare, cea mai vulnerabilă a unui individ.

Ast-fel, Achil, eroul lui Homer, în timpul războiului Troian, se îngrijea mai mult să nu fie lovit la călcîiu; de cele-lalte părți ale corpului puțin îi păsa.

Mai tîrziu, d. C. F. Robescu, eroul de la Tunari, într'un moment de pericol și-a asigurat cu ajutorul unei cataramă protectoare partea cea mai ocultă a persoanei sale. De cap nici nu se sinchisea d. C. F. Robescu, și avea dreptate, căci este apendicele cel mai neglijabil al anatomiei d-sale.

În sfîrșit, în zilele noastre, epocă prin excelență de intelectualitate, vedem că — la un caz de Doamne

fereste — lumea a început să se îngrijească și de cap.

Nu știm ce formă și ce rezistență o fi avut pălăria care a salvat pe d. Nae Romanescu.

Noi propunem însă ca alegătorii, în loc de pălărie, să poarte în cap, cînd se duc la vot, cîte-o urnă de tinichea, pe care, după terminarea alegerii, își pot permite amuzamentul d'a o lega de coada candidatului căzut.

Firește, această urnă ar acoperi complet, pînă la git, capul cetățeanului; ea ar fi prevăzută numai cu două găuri mici în dreptul ochilor.

Mai suntem de părere că aceste urne ar putea fi înzestrate cu un soi de resort care, sub presiunea ciomagului bătăușului, ar face să țîșnească asupra agresorului chinoros, vre-un lichid urît mirositor, vitriol, etc. cari ar sta închise într'un mic rezervoriu instalat la partea superioară a acestor «jobene electorale.»

Ați înțeles ușor mecanismul acestei ingenioase invențiuni. Un ciomagăș își trîntește o bită în cap. Avînd capul ocrotit de metalul «jobenului electoral», lovitura te lasă indiferent. Acea lovitură însă a pus în mișcare micul resort din fundul «jobenului electoral». Imediat bătăușul va fi orbit de un nor de ardei pisat, ori de praf de strănutat, sau va fi opărit cu apă fiartă, într'un cuvînt va fi pedepsit pe loc.

În fine, resortul în chestiune ar

mai putea să puie în mișcare și niște clopoței ori o sirenă cari cu sgomotul ce ar face ar da alarma ca să vie lumea în ajutorul victimei.

Suntem convinși că toate partidele noastre politice se vor grăbi să adopteze «jobenele electorale» inventate de ziarul «Zeflemeaua».

Kiriao Napadarjan.

GHINION

Ca ori-ce harnic, brav student,
Și ca băiat bun și levent
Eü în vacanță-am învirtit
Un joc de cărți mai îndrăcit.
De anul nou, ca și d'al vechiu
M'am infundat pin-la urechi
În datorii, persecutat
Fiind de-un ghinion turbat.
În ziua'ntia de vacanță
De vre-o cinci ori intrat-am «panță»;
Apoi la două-zeci și trei,
La «66» perd doi lei.
În seara zilei de Crăciun,
Mai perd vre-o patru la «ghiordun».
În ziua următoare, biet,
Perdui într'una la «pichet».
Am dat la «maus» la Sân-Stefan
Și cel din urmă gologan.
O să strigați cu toții: bre!!
Că-am dat un franc la «écarté»
Și cei opt lei de i-aș conta
În «mezelicuri» la «maca».
În noaptea cea de revelion
Perdui doi lei și la «loton»,
De anul nou, cu niște rable
De cafenea, perdui la «table»,
Atunci, grozav de supărat
La «poker» m'am și «relansat»;
Afurisitul de ghinion
M'a maltrat pe-acelaș ton.
Și astă-zî inima mă doare
Că-am dat cinci lei cu o «culoare»
De, judecați, păi să nu strigi
Cînd perzi trei lei cu «foule de Rigi»
De cite ori nu m'am prilit
Vre-o «quintă» dacă am găsit!
O recunoașteți (așa e?!)
Că-i prost să perzi și cu: «carré
De dame» și opt lei să-i ași l
Că-ți ese cu «carré de ași».
Vrînd șapte bani a cîștiga
Am încercat o «cacialmă»,
Dar adversarul meu de fapte
Avea «perechi de opt cu șapte». (?)

.....
Mă prînd, de vreți, pe o duzină
De halbe, că și o «concină»
Aș perde, de m'aș încerea
Să joc cu-o habă 'n mahala.
De nu vă stric vre-un tabiet
Eü vă propun un «tabinet»,
Și de-aveți gust: hai, pe-o cafea;
Poftiți cu mine'n cafenea,
Căci, după cum obicînuesc
Sunt sigur că tot eü plătesc.

Gep.

DE UNDE SARE EPURELE...

Eram la circumă și snoveam verzi și uscate...

Hop de colo și Petrache:

— Nu mă cunoașteți, — zise el. Eă sunt Petrache cel pitic, lat în spate și voinic, care nu știe de nimic și riz de ori-ce nimic...

Așa sunt eu... Beău cit zece și știu a petrece...

Precum vedeți, la nevoie fac și poezie c'asa 'mi place iaca mie...

Ș'acum, fiind-că mă cunoașteți îndestul, pentru-că recomandarisirea s'a făcut, dați-mi voe să vă zie:

— Imi pare bine de cunoștință!

Și să trec la povestirea mea care e jalnică pentru mine, dar foarte caraghioasă pentru d-voastră...

O fac asta din dragostea ce o am pentru cititorii *Zeflemelei*. Alt-fel n'ași spune-o nici mort... Pentru că e rușine mare pentru mine... Dar pentru *Zeflemeaua* ce nu fac eu? Mă dau și peste cap... Ba beău și-o vadră de vin... zău o beău; o beău ca pe ea...

Ș'acum tăcere că-i dau cep...

* * *

Uite, eu, așa cum vă spusei că sunt, pitic dar voinic, n'am fost nici o dată la vânătoare...

De cind sunt eu pe pământ, — și sunt de vre-o patru-zeci de anișori, — n'am avut altă idee în cap de cit să mă duc și eu la vînat...

Așa, am făcut eu, nu e vorbă, multe vînători în viața mea... Hi!... Ba încă multe de tot...

Așa am fost la vînătoria după... franci... nu știu de cite sute de ori într'un an...

Am mai fost la vînătoare pe bulevard după... păsărele de noapte, iar nu știu de cite ori... și nici nu vreau să știu...

Dar, uite, la o vînătoare de cîmp și de baltă, n'am fost nici odată, și la o vînătoare d'alde astea țineam eu să mă duc...

Și în cele din urmă, într'o zi cu soare 'mi-am văzut și visul ăsta cu ochii, dar n'ași vrea să'l mai văz...

* * *

Intre sutele de prieteni ce am, e ș'un neamț, vînător foarte pasionat...

Intr'o zi, dintr'una într'alta, veni vorba și de vînătoare...

Eă 'i spusei focul ce mă ardea la inimă și el imi zise:

— Sda'i, pre, Bedrache... La min mergi muin la funadoare de zidari... Se mergi cu min... Bedrecl de minun...

— Sitar!... Bravo!... Merg, cum să nu merg... Dar o să pot să 'mpușc și eu vr'unul?...

— Cum se nu... Bod se 'mbușdi și ebur...

Și epuri!... Păi, merg, nici mai e vorbă...

— Pun... la min bleg disear Găești... Acolo zidari mult... Tu vii muin, te asdebt gar...

— Toate bune, zisei eu, scărpinîndu mă în ceafă și căzut ca din pod, dar vezi că...

— Ce să vezi?...

— N'am pușcă de tras, cartușieră de cartușe, ciine de gonit, geantă de pus vînat...

— Las'azda pu min... Ich vete te dode...

Vin muin Găești și ai pușchi și dod...

— Dac'a-ășa... La revedere, mîine...

— Aviderzen...

Ne strînserăm mina și ne despărțirăm...

Eram în culmea fericirii.

* * *

A doua zi eram la Găești... Neamțul mă aștepta în gară. Mă luă și mă duse la han...

Aci era o droaie de nemți și o droaie de ciini...

Puștele erau grămezi ca la arsenal. Neamțu imi dete și mie una cu două țevi și 'mi dete tot ce trebuia pentru vînătoare.

Cind m'am gătit cu toate năsdrăvniile astea, par'că eram Peneș Curcanul... Imi pusesem la pălărie și o pană de Curcan ca să semăn și eu ca nemții ai-l'alți ce vînător... Vînătorul lui Crivăț nu alteva...

— Unde e nevasta să mă vază, imi ziceam cu fudulie... M'ar pupa de zece ori cu drag... Dar las' c'o să'i duc sita i impușcați de mine și poate și un epure, mai știți comedie?..

Neamțu dete semnalul de plecare și plecarăm cu toții, cu ciinii lătrînd după noi și alergînd voioși și cu nasul în pământ...

— Să te văz, Petrache!.. imi ziceam călcînd fudul și privind pe toți de sus...

Cu toate astea, inima imi bătea al dracului de tare...

* * *

Intrarăm în pădure... Neamțu'mi zise:

— Du, Bedrache, zda'i lingă min. Chind sbun la min se dragi, abèr du se dragi...

— Bine, neamțule... așa o să fac...

Să'nțelege că așa și trebuia să fac... Neamțul era un vînător dibaci și eu nu mai pusesem nici odată mina pe pușcă...

Ciini lătrau prin pădure și scoteau vînatul la iveală... Impușcăturile vînătorilor răsunau din cind în cind...

De odată neamțul exclamă, arătîndu-mi cu mina în spre luminișul în fața căruia ne aflam:

— Der taifel... Ce noroc la din Bedrache... Uite colo un ebur, dragi rebede...

Cu adevărat, era un epure... Tremurînd de emoțiune trăsei...

Epurile se rostogoli; dar mă pomenii și eu cit colo trîntit de zmucirea pușcii...

Căzusem pe niște mărăcinii cari mă înghimpau de mama focului...

Ne mai văzînd de durere, mă ridicai... La moment însă pantalonii mei pîrîră...

Dar bucuria mea era așa de mare în cit nu băgai de seamă.

Alergai la epure, primul meu vînat. M'aplecai să'l ridic... Și... zece hohote de rîs izbucniră în jurul luminișului...

Eă trîntii epurile furios și o lua'i la sănătoasa, injurînd țigănește...

Neamțul își bătuse joc de sufletul meu...

Era un iepure... Impăiat...

Taman Lapont

ÎN DIVORT

Prin zecile de 'mpricinați,
Așteaptă, pîn' vor fi chemați
Și dumnealor: Nea Naie

Și Rița, ex-consoarta lui
Ce vis-à-vis de dumnealui
Pe-o bancă stă, bălaie.

De cei de față întreat,
Iși spune, biet, tărăgănat,
Oftînd mereu, ponosul

Și cauza ce l'a făcut
Să facă ce n'ar fi crezut
Să 'și ceară, el, divorțul:

...«Insulta-i gravă și vedeți
«Dac'aș fi fost între pereți
«Cu dumneaei doar eu,

«Necontastabil n'aș fi fost
«Tratat acum pardon, de prost,
«De o 'ntreagă maala».

«In public cum m'a maltratat
«Aș fi cu degetu arătat
«Să m'aplaniz cu ea...»

Și chip, «aparte» dumneaei;
Vorbește cu vecinul ei
De bancă, un curios,

Atras de chipul ei bălai,
Și-i spune cu ascuțitu-i grai
Gesticulînd grațios:

...«Vorbește, el, de amplanat
«Ca de un conflict indiplomat
«Da să mă 'ntrebî pe mine,

«Pe mitocan de l'am tratat
«Cam... de... a fost pe meritat
«Și zău nu mi-i rușine.

«I-am aplicat, pardon, moral,
«Că m'a 'nirvat în așa hal
«Și nu tăgăduesc.

«Auzi! în domițilul meu
«Dotal de zestre, nu pot eu
«De dînsul să'mi primesc

«Pe cine vreau... da' nu mă'mpac
«Nici moartă, nu... să fie lac,
«Că broaștele roesc;

«Da' bādăranul va posti
«Pîn'altă proastă s'o găsi
«Să-l stringă de pe drum...»

Și cum procesu-i aminat,
Nea Nae pleacă supărat
Făcînd la gură fum;

Ținîndu-și rochia cochet
Zimbînd provocător, șiret,
Cu obrăjii roși de ger,

De pe trotuarul ălăl'alt,
Ea-i țipă-odată 'ndelicat:

— «Cu a brînzi'i opt, mon cher!»...

Constanța, Ianuarie 1903

Ileana

DIN JURNALUL UNEI FEMEI

...«Virsta, sexul, și mai cu seamă felul de a simți al individului, sunt punctul de plecare al judecății».

Nici eu nu știu prin ce legătură de idei mi-am amintit fraza asta și odată cu ea de timpul în care — avind în vedere virsta noastră de atunci — am făcut furorii când am citit-o colegelor de clasă.

Cu o zi înainte, într-o oră în care profesoara respectivă nu venise, — spre bucuria noastră, — cum vorbeam între noi, o colegă din «alea silitoare», o fată slabă și mică, ni se plîngea că părinții ei au divorțat și ea nu știe cum să facă, cu care din doi să se decidă să stea. Și, cum o ascultam impresionate, numai ce răsuna glasul alteia:

— Da lasă, dragă, nu mai plînge, să vezi cum te înveți de bine, eu am jucat și la nunta mamei și la nunta tatei — după ce s'au divorțat!...

...Și, așa, ori-ce lucru, ori-ce faptă e înțeleasă în fel și miș de chipuri. «Singurătatea tristă» a poeziei cu acelaș titlu, va aduce lacrimi în ochii unei fete sentimentale și... un suris — în ori-ce caz nu așa de infam ca acela care flutura pe buzele bardului când a scris-o — pe buzele celor cari știu că «lacrimile amare» n'au trecut de cit doar prin virful condeiului autorului.

Mi-am adus aminte la ce mă gîndeam când mi-am amintit de fraza cu care am început: De cite-va zile, într'un jurnal cu «mică publicitate», era anunțat că: «Un tinăr cu multe calități, dorește cunoștința unei dame bogate — *indiferent vîrsta* — pentru continuarea studiilor». Și probabil că în conștiința neagră a tinărului o fi apărut o invizibilă scinteie de mustrare, căci în josul rindurilor fără calificativ, s'a iscălit: Romeo. Adică dumnealui ar vrea să-i spue doamnei bogate — *indiferent vîrsta* — că e setos și de dragoste, nu numai de... continuarea studiilor.

* * *

Și... cum nu știam prin ce legătură de idei am început, tot așa nici eu nu pricep acum ce legătură poate fi între începutul și sfîrșitul celor scrise pînă aici. Ei și? Par'că e sigur cine-va, când începe ceva, că va sfîrși așa cum și-a fost pus în gînd! Ba de multe ori de ne-am putea gîndi la urmările, nu la sfîrșitul începutului, multe nu le-am începe. Și dacă întîmplarea face ca sfîrșitul să iasă aidoma cum ți l'ai fost propus, nu-i meritul tîu, tot așa cum nu-i meritul lui dacă e frumos, unui june oarecare și nu-i vina ei — nevastă, care-l cum-pără cu zestrea ei «dacă-i slută».

Dacă unui oare-care burtă-verde, ajuns deputat, i-ai fi spus că asta-i sfîrșitul spre care tinde, când te jghetar, se căznea să «scadă» — în profitul lui — din eiștigul jupinului, te-ar fi palmuit. Și totuși... «idealul meu, domnilor, din cea mai fragedă a mea junețe, era că eu, fiul maialei, să-i pot apăra odată păsurile», etc...

Ciți tineri cu «idealuri sociale» nu s'au înscris la drept sau la medicină cu scopul că la sfîrșit «știința și glasul lor să le de-

puie la picioarele țaranului român, domnule, care se stinge în ignoranță», etc. etc.

De, a lor e vina dacă acum, ca subprefecți sau doctori de plasă, blestemă ceasul cînd «*mizerabila slujbă*» îi silește să intre prin bordeie și să stea de vorbă cu «bețivi aiștia cari și merită soarta, căci sunt leneși, domnule, nepăsători ca niște bestii, etc., etc.»

De, cu virsta, cu timpul, se schimbă și... idealul, căci nu ori-cărui simplu muritor îi dă mina să spună că omul face mediul și nu mediul pe om.

Fatma

PE UN ALBUM

Pe albumul tău îmi ceri să prind, c'o strofă,
Un gînd ori o simțire fugitivă?
Strofe-am mai scris ș'ar fi deci recidivă:
O voce-ascunsă-mi spune parcă: — N'o fă!

Să te slăvesc, a frumuseții divă?
Cu asta, vezi, tu mă băgași în cofă:
Cum n'am talent, ar fi o catastrofă;
Ar rîde toți de pana mi maladivă.

Acuma fug de-a muzelor culise
Căci prea 's tehuși și vai! de loc nu 'i chip s'o
Scot la capăt. Spre scris mîntea-mi tulise.

Ș'atunci, pe zei! te asigur — factu ipso —
Invidiam grozav chiar pe Ullysse,
Deși — sârmanul! — îi lipsea Calypso.

Galati.

Const. Graur.

O MAXIMĂ GREȘITĂ

Scumpul mai mult păgu-
bește; și leneșul mai mult
alcargă.

Azi e știut de toți că proverbele și maximele, rezultatul experiențelor din viața practică, sunt înțelepciunea popoarelor. Nici eu nu zic ba; și nu mă gîndesc la contradicția acestuia adevăr, cum nu vă gîndiți d-voastre la construirea unui canal între Amazon și Dunăre! Așa dar scopul meu este altul; fiind dat, că toate popoarele cari ne-au lăsat moștenire aceste adevăruri — multe din ele alegorice — n'au fost infailibile, ușor s'a putut întîmpla, ca printre ele să ne fi lăsat și unele greșite. În această categorie, am să probez că intră maxima mai sus citată.

Dar să ne lămurim.

I

Conu Zaharia, om familist, cu cățel, cu purcel, cu scaun la minte, cu ochelari, în nas și 'n... altă parte, pensionar și ca or ce mahalagiū cum se cade, dotat cu toate calitățile unui bun gospodar, stă la gura sobei de vorbă cu jumătatea dumnisale, Coana Zinca, rîșnind tacticos o mină de cafea. Începuse tocmai să vorbească de arderea Bucureștilor de la patru-ș-opt, la care dumnealui a fost martor ocular și nota bine și gratuit; căci fie vorba ntre noi, Conu Za-

haria, din motive bine cuvîntate, nu prea obișnuște să fie martor pe «de giaba», mai ales cînd n'are nici habar de cele ce mărturisește, înaintea vre-unei instanțe judecătorești.

Cum însă în focul perorației, frămînta mereu bătrîna rîșniță în mîini, un bob de cafea găsește cu cale să cadă jos și din nenorocire să intre printre erăpăturile dușumele. Conu Zaharia, care după cum am mai spus este foarte econom, lăsă rîșnița în poala dumneaei și punindu-și cu îngrijire ochelarii, începe să bijbie pe jos, după bobul dezertor, în timp ce coana Zinca, nerăbdătoare ca să afle sfîrșitul istorisirei, începe cu întrebările:

— Și va-să-zică, focul ajunsese pînă în Podul tirgului d'afară?...

— Ia lasă-mă frate. Eu mă vaiet că s'călugăr și d-ta mi deslegi... Doamne iartă-mă! Nu vezi că s'ocupat cu afurisitu asta dă bob?

— Și dă 'l dracului; pentru el îți mai întorci acum mașile la gură...

— Păi te știu eu ce galantă ești pînă la punga altuia! D'acolo vezi ese o cafea.

— Ei, lasă-mă că mor! — dintr'un bob?...

— Da, da, dintr'un bob! și te rog mai mult să nu mîncîci bob!

Și conu Zaharia, necăjit, bijbiind mereu, dă cu mina în ceva moale; o duce la nas și isbucnește:

— Ei, s'a isprăvit Cucoană cu pisica asta a d-tale, mîncea-o-ai coaptă s'o mîncîci! Să știți c'am să petrec ulucile cu ea!

Și cum pisica cu pricina, favorita coani Zinchi, torcea nepăsătoare la fereastră, dumnealui o înhață furios de coadă, și... pleosc! cu ea în capul jumătății dumisale. Se începe ceartă cum se cade. Conu Zaharia însă își vede de treabă; și cum afară se întunecase, aprinde o luminare și... după bob! Coana Zinca, indignată după ce abia și-a descurcat pisica din păr, stă tot la gura sobei; însă în semn de furtună și-a pus mîinile 'n șolduri.

— Nu vezi prăpăditule, cum cauți cearta cu lumina!

Conu Zaharia, care acum a ajuns cu căutatul pe sub-pat, voinde s'o mai potolească, găsește de cuvînt să facă puțin spirit

— Ba s'avem pardon. Eu caut cu lumina bobul, nu cearta.

Coana Zinca și mai indignată, ascunzîndu-și fața în șorț, începe să plîngă, în vreme ce Conu Zaharia, tot umblind cu lumina pe sub-pat, dă foc cearșafului. Cînd a băgat de seamă dumneaei, patul era în flăcări; iar dumnealui căuta mereu! Lăsînd toată supărarea la o parte, își înhață sdravăn consorțul de picioare și cu luminare cu tot, îl scoate în mijlocul casei. Conu Zaharia, speriat, cu ochelarii spărți, ne știind ce se petrece și bănuind se vede că nevastă-sa drept răsunare vrea să-l desnoade, începu să sbiere ca un nebun:

— Săriți că mă o-moa-ră!...

De alt-fel, pentru localizarea incendiului, n'a fost nevoie de pompa cu aburi a primăriei; cite-va doniți cu apă au fost suficiente. Principalul este că conu Zaharia, spre marea satisfacție a jumătății sale, nu

se mai putea domoli cind se gindia că a pierdut un cearșaf, trei perne brodate, o plapomă de atlas și bunătate de ochelari, pentru... un bob de cafea!

Dar o să'mi ziceți: unde'i greșala?... căci exemplul acesta e o ilustrare perfectă a maximei de mai sus.

Stați să vedeți!

II

E cam mult de-atunci; eram abonat la un birt... de ce aș minți?... de pe maidanul Duca, peste drum de Cișmigiū. Patroana birtului, o voluminoasă descendentă a lui David, gătea de alt-fel foarte bine, mai ales cind era vorba de mîncăruri cu usturoi... Eū, deși n'am nici în clin nici în mîncă cu guleamătă-vecinii noștri de peste Dunăre, mă prăpădesc după praz-umplut. Mulți 'mi-au făcut cunoscut că mîncarea mea favorită seamănă a oblojală pentru gilci. Eū însă 'mi-am văzut de treabă; și ca probă că nu mă sinchisiam de comunicările lor, am poruncit pentru o Duminică să'mi facă iar praz-umplut și ca nici odată și piftetele.

O Duminică superbă; afară cald și frumos; maidanul răsuna de chioțe și flașnete. Stam cu porția de praz din'nainte și absorbit, priveam aburul care se ridica din farfurie în rotocoale curioase, îmbătîndu-mă de deliciosul miros ce exala. O lichea de țigan cobzar, care de obicei era prezent ori de cîte ori luam masa, înghițea în sec privindu-mă cu invidie. Tocmai pusese mina pe furculiță, cind auzi la bucătărie, glasul strident al micului Nuhâm, odrasla patroanei. Curios din fire, dădui fuga să văd ce s'a întimplat; dar mai bine nu mă mai duceam; căci cit p'aci eram să dau în patalamaua ereticului Episcop Arie din Alexandria! (nu cea din Teleorman) Ce credeți c'am văzut?... Micul Nuhâm, ca ori ce copil de țîță, găsise de cuviință să feștească scuticele în care era înfășat; pentru care fapt, «mama de la Nuhâm», excelența mea bucătăreasă, găsește și ea de cuviință să-i administreze o serie de palme la partea vinovată și bine înțeles nu tocmai curată... Asta n'ar fi fost nimic, dacă dumnea ei n'ar fi găsit iarăși de cuviință ca fără să se mai șteargă cel puțin pe mîini, să 'mi bată și piftetele mele!

Am strigat atunci infuriat:

— Ia ascultă M-me Rifea, da unde te trezesci d-ta?... Ce vrei să mă spurci ca pe comercianții d-tale?...

— Ei și ci, copilul meu esti spurcaat?..

Vă place răspuns?... Infuriat la paroxism am început să-i pomenesc ca ori-ce român bine crescut, de cornul lui Moise, de perciunii și harfa lui David ș. c. l. La toate astea, Rifea îmi răspunse cu «Rumun prost» și cu o farfurie de ciulama în cap. A urmat apoi un cataclism analog cu cel din Martinica! Așa cum eram, tot una de ciulama pe ochi, am dat agresoarei un brînci de s'a dus tocmai pe mașină, care la rîndul ei perzîndu-și centrul de gravitate, se răstoarnă cu țingiri, cu oale, cu crățiți, cu tot în capul ei. Un moment după aceea biata M-me Rifea, inota ca o rață leșească în supă cu fidea, ciorbă de puț, cartofi cu

carne și în sfîrșit, în tot menu-ul duminical!

Eū, de teamă ca... porția de praz să nu se răciască prea tare, dădui fuga s'o devastez... căci toate ca toate, dar de praz nu m'aș fi lipsit nici mort. Dar care nu-mi fu mirarea, cind găsii pe țigan stînd la masa mea, devorîndu-mi mîncarea favorită, cu o poftă de lup! Nu mai vedeam înaintea ochilor!

— Bine baragladină, cădelnițele și biserica a țigănească! Cum mîncăși prazul?— ai dat tu bani pe el?...

— Dacă mirosea frumos... de, m'am lăcomit.

Acum l'am mîncat, l'am mîncat...

— Stați că'l dați tu îndărăt acum!

Făcînd o săritură, voi să pun mina pe el; dar cioara, punînd la timp mina pe cobză, o tuli pe ușă. Eū după el; iar M-me Rifea, care abia acum se descurcase, plină de sus pînă jos de acest amalgam culinar, se ia și ea după mine, însoțind fie-care pas, cu un «gevolt» formidabil. O, era caraghios de tot!... trecătorii nedumeriți se uitaū la noi ca la dracu. Eū eram preocupat de două idei: s'ajung pe ticălosul de țigan și să nu fiu ajuns de madamă care nu se lăsa mai pe jos.

Ce să vă mai spuți?... Cum cioara infernală o luase la goană pe Bulevard, așa cum eram, cu ciulamaua 'n cap, cu furculița 'n mîna și cu șervetul încă la git, m'am ținut după el. După ce am dat peste cap la intersecția bulevardului cu Teilor pe un Bulgar cu donița cu bragă cu tot, după ce am căzut grămadă la intersecția bulefi găsit iarăși de cuviință ca fără să se mai varduie cu calea Moșilor peste o creatură semitică, care, observai că era chiar ex-croitorul meu la care mai aveam de plată vre o două rate de la niște haine, din cari nu mai îmi rămăsese nici petice, iată-mă în fine, că am ajuns pe pușlamaua de țigan, tocmai la Foișorul de foc! L'am înhățat de git și cu el la pămînt! Țiganul însă, inhățînd și el cobza de pe git, îmi trînti în cap una țeapănă. M'am trezit apoi într'un întuneric profund...

Pentru un moment, avui impresia că mă aflu în beciul vre-unei secții; dar ducînd mina la cap—care de alt-fel nu mă durea de loc—mă speriai de proporțiile colosale ce luase. Pipăind însă mai cu luare aminte, observai că ceea ce luam drept cap, nu era alt-ceva de cit o cobză, în care intrasem cu tot capul fără cea mai mică speranță de a'l mai scoate afară.

Țiganul, de sigur, fugise. Disperat mă munceam în zadar să scot capul din cobză. Auzeam în jurul meu, huldueli și risite omerice. Desnădăjduit, am început să zbier și s'alerg ca un nebun... La un moment dat mă impedi ca nu știu de ce și puțin după aceea, inotam în ceva moale și călduț.

Cînd am dat în sfîrșit cu ochii de lumina soarelui,—căci nu știu cine și-a făcut pomană de mi-a scos acel inchizitorial instrument din cap—se putea spune în adevar, fără cea mai mică exagerare, că eram mai alb ca varul, de spaimă, cu atît mai

mult cu cit nemerisem într'o varniță de la o bina...

Toți salahorii, zidarii, în fine tot taraful țigănesc se făcu roată în jurul meu strîmbindu-se de ris, nu mai pun la socoteală lumea și ștîngarii după stradă. În poziția în care mă aflam, fără dor și poate eram bun de înscris în registrele vre-unui club de excentrici! Șervetul de la birt tot se mai ținea de gitul meu. Zăpăcit de chioțele și hohotele de ris ale spectatorilor, rămăsei pe loc neștiind încotro s'o apuc. O țigancă bătrînă, desprinzîndu-se din mulțime, înarmată cu o jumătate de cobză, fără nici o formalitate începu să mă croiască, zbierrînd cit o ținea gura.

— Hoțulea și talharulea! te-ai bucurat la cobza lu fiu-meu. Ptiu! nu te-ar mai răbda hăl de sus. Na, să fie în bafta lu tat-tău!..

Și dacă nu mi-aș fi făcut drum prin mulțime, negreșit că țigancă — care după cum ați înțeles era mama țiganului cu chestia — avea de gînd să mă facă cobză! Dar abia mă descurcai din mulțime, cînd... iată pe M-me Rifea și după ea și croitorul!

— Gevalt!-hoțu și tilharu di go!...

Am dat să fug, dar era prea tîrziu. Patrona și cu patronul mă inhățară de coadă redingotei și nu mă slăbiră nici morți.

* * *

Și ca să nu fiu prolix, e destul să vă spun că după multă tevatură, prin intervenția comisariului, am fost silit să plătesc pagubele Ovreiceii, ratele Ovreiului și cobza țiganului. În schimb însă, în seara aceea, am petrecut de minune. M-me Rifea mi-a preparat alt praz-umplut, croitorul mi-a acordat alt costum în rate, iar țiganul cu cobza cea nouă și cu ciș-va de-ai lui mi-a cîntat pînă la ziuă pe maidanul Duca:

Numai luna și c'o stea,
Știe de patima mea,
Patima ce-o pătînesc...

Toată lumea era mulțumită; numai eū, sîracul de mine, eram păgubaș; căci toată daravera asta m'a costat o hîrtie nouă nouă d'o sută.

* * *

Dar maxima, maxima! ce'i cu maxima?... A.. da uitasem! Păi bine, firește că maxima e greșită! Am fost scump, nu'i așa?... pentru o porție de praz am pierdut o sută de lei. Bun! dar i-a spuneți-mi am fost oare și eū leneș cînd am alergat atîta drum?... căci ori-ce mi s'ar spune, a a-lerga cine-va de la Cișmigiū pînă la Foișor, nu mai încapă indoială că'i un veritabil sportman! Decî maxima ar putea fi modificată ast-fel: Scumpul mai mult păgubește și mai mult aleargă.

Acum, or maxima e greșită, or eū sunt și scump și leneș. Cum voiți, eū însă v'asigur că s scump numai cînd e vorba de chimir; căci la vorbă.. nu cred să se găsească unul dintre d-voastră, care să mi'impute că mă trag din Laconia!..

Victor.

ADRESA LUI BURLĂCESCU-PELIN

— Istorie adevărată —

E'n dimineața Bobotezei. S'au tras adineori cele o sută unu tunuri. Pardon, o sută două, căci o sută unu și cu finărul și talentatul poet Burlăcescu-Pelin care e tun fac o sută două. Burlăcescu e tun, ghiuleaua tunului îi este probabil legată de picioare, numai așa se explică de ce se leagăna mai abtîr de cît Codrul-codruțului lui Eminescu.

Dar n'ar fi nimic dacă ar fi numai atît. Burlăcescu e'n starea lui normală; vorba ăluia; bietul băiat nu bea de cît de două ori pe an—de la Crăciun și pîn'la Paști și de la Paști pînă la Crăciun, încolo nu mai pune 'n gură băutură să'l spînzurî.

Ceea-ce agravează, însă, de astă dată, situația lui Burlăcescu, e că este așa de beat în cît nu mai poate nici să umble, nici să vorbească.

Bunul său amic Sugățeanu, cu care a făcut cheful și care-l insoțește, treaz încă, e desperat. Nu știe ce să facă cu Burlăcescu. De geaba-l duce la primul birt economic care-î ese în cale și-î dă să bea o litră de zeamă de varză acră: doctoria nu-și produce efectul. Burlăcescu continuă să fie tun.

Noroc că-î prea de dimineață și sărbătoare, deci circulația pe străzi aproape zero, și prăvăliile închise. Altminteri, Sugățeanu—care este un june cu scaun la cap—se gîndește cu drept cuvînt că reputația lui și a bunului său amic ar fi oare-cum compromisă dacă i-ar vedea vre-un cunoscut în ce hal sunt.

La braț, strîns lipiți unul de altul, ca doi înșurăci, Burlăcescu și Sugățeanu înoată în zăpadă pîn'la genuchi, trecînd de pe un trotuar pe celălalt, în zigzaguri capricioase.

La drept vorbind, numai Sugățeanu înoată, căci Burlăcescu merge ca un somnambul, inconștient, tîrît de prietenul său, cu plictiseala cu care cine-va tirăște o umbrelă de ploaie pe care a avut proasta inspirație s'o ia d'acasă pe timp frumos.

Strada începe să se populeze. Grupuri grupuri de trecători, zoriți de gerul dimineții, trec pe lingă cei doi eroi ai noștri. Situația devine intolerabilă. Sugățeanu simte că a sosit momentul să ia o hotărîre eroică: trebue neapărat să se scape de bunul său amic, să'l trimeată acasă cu ori-ce preț,—chiar cu prețul... de un leu, plătindu-î el, birja. De altminteri și Sugățeanu vrea să se ducă să se culce, de cînd «o prăjește» simte că a început să i se moaie balamalele.

La colțul unei străde lăturalnice, mai retrase, Sugățeanu se oprește, reazemă d'un felinar pe Burlăcescu și-î spune:

— Hei, măi, trezește-te, ce dracu! Hai acasă!

— Haaa!... articulează cu greutate Burlăcescu.

— Te conduc eu; unde stai tu?

Burlăcescu nu răspunde și se indeasă mai mult cu spatele în felinar, ca și cum s'ar fi temut că felinarul e șubred și vrea să'l sprijine ca să nu cadă și să facă pagubă primăriei.

— Unde stai, bre? repetă Sugățeanu.
— Doojtrei... răspunde flegmatic Burlăcescu.

— Două-zeci și trei, bine, ăsta e numărul; dar în ce stradă?

— Doojtrei...

— Dragă Burlăcescule, eu ți-am cerut să 'mî dai adresa ca să te duc acasă să te culci...

— Doojtrei...

Bietul Sugățeanu e desperat. Zadarnic căuta el să explice că două-zeci și trei nu poate fi un nume de stradă; Burlăcescu, ca o păpușe care nu știe să spuie decît «papă-mamă», bolborosește într'una în mod mecanic:

— Doojtrei!

Atunci, Sugățeanu recurge la un mijloc desperat. El se depărtează vre-o zece pași, și d'acolo, uitîndu-se crunt la Burlăcescu, care se 'ndeasă mereu în felinar, proferează următoarea amenințare:

— Dacă nu spui unde stai, plec singur acasă și te las aici ca să te ducă gardistul la secție, pe onoarea mea!

Amenințarea își ajunge ținta. Burlăcescu are o clipă de luciditate, — își dă de sigur seama de catastrofa ce îl așteaptă, rămas singur numai cu felinarul pe care se trudește a'l propti cît mai sdravăn.

El face gestul unui inculpat care, în sfîrșit, după o lungă tăcere, s'a decis să vorbească, să facă destăinuirii senzaționale.

Sugățeanu se apropie din nou de dinsul, cu urechile ciulite, cu inima palpîndă de bucuria că în fine o să scape de satară-beleă.

— Bravo nenisorule, așa te vrea; hei, unde stai?

Sugățeanu deschide gura, mișcă fălcile, și după ce mai repetă odată acest exercițiu muscular, grăește cu un zîmbet prostesc:

— Doojșpatru..

— !!!..

Sugățeanu nu a aflat adresa lui Burlăcescu decît după trei-zeci și șase de ore, cînd bunul său amic, pe care în cele din urmă l'a dus să'l culce la Hotel English, și-a recăpătat uzul rațiunei...

Tarascon.

AMOR JUN

În darea de seamă despre piesa *Monna Vanna* citim în ziarul «Cronica»:

«Acesta cum o vede simte că se naște în el un amor jun..»

Amor jun, e o expresie delicioasă pe care am ținut s'o facem cunoscut cititorilor noștri.

«Amor jun», însă, ar presupune că există și amor bătrîn, ceea-ce ar fi o mare eroare.

Cînd zici «amor» zici și «jun», și vice-versa.

«Amor bătrîn» nu se poate spune, sunt două noțiuni contradictorii.

Dar, în definitiv, asta-î o chestie de limbă care nu intră în specialitatea celor de la «Zeflemeaua».

IN TREN

— Farse stupide —

De cite-ori călătoresc cu trenul simt o plăcere nespūsă, nu atît că îmi gîdilă timpanul țăcănitul monoton al lanțurilor de la tampoane, ci pentru că mă distrez ca la teatru, grație tovarășiei vecinilor din compartiment, cărora de cele mai multe ori le fac feste.

E o plăcere să ai de tovarăș, pe vr'un tip căruia nu-î mai tace gura, tocînd verzi și uscate pe tot parcursul drumului, începînd cu starea meteorologică, trecînd la accidente drumului de fier și terminînd cu politica partidelor.

În dese mele voiajuri — ca să zic așa — am întîlnit atîtea specimene de acești palavragii, cît îmi este destul să intru într'un compartiment și dor cu o aruncătură de ochi, ghicesc pe acela căruia n'o să-î mai tacă pliscul.

E ceva în natura acestora, că nu-și pot opri mîncărimea limbei, precum un rîios nu poate să rabde un minut fără a-și scărpinga pielea.

Măi acum o lună, pe la începutul lui Decembrie, pleasem cu trenul de 11,45 noaptea spre Pitești.

Era o noapte întunecoasă grozav, un frig de 'îi clăntăneau dinții și începuse o ploae amestecată cu spic de zăpadă, în fine era o vreme că nu-î mai venea să te dai jos din vagon la destinație, să mergi așa mereu la infiniț.

În compartimentul unde mă instalasem, se urcase trei grecotei cu o damă, probabil soția unuia din ei, cari vorbeau pe romînește, apoi de o dată o dădea pe grecește cu *ohi, ohi*, sau *malista, malista*, apoi doi negustori de grîne, oameni serioși, vorbind între dinșii de tot soiul de cereale, și în fine un tip de aceia care îți bate capul cu insipidități.

Cum eu eram singur în fața lui, neapărat a început să lege conversația.

— Uf! urită vreme, Dom'le.

— Urită, îi răspund eu.

— O să se lase un ger mare în noaptea asta.

— Se poate, replic eu scurt.

— Da d-voastră, unde vă duceți?

— Spre Pitești.

— La rude sau la afaceri?

— Ba la afaceri.

— Eu mă reped spre Golești, am mîine o afacere urgentă cu un neam al meu.

Și din gara de Nord nu i-a mai tăcut de loc gura; ba așa, ba pe dincolo, ba că acum un an la Bobotează a fost 60 grade de frig, ba că Prințesa Luiza a Saxoniei bine a făcut că a fugit cu Giron, și cite și mai cite, că mă amețise.

Nu e chip și pace să scap de afurisitul ăsta, mă gîndeam eu, orele erau aproape 1 noaptea, mă durea capul și vroiam să ațipesc puțin, dar unde îmi dădea pace onorabilul.

Stai că te joc eu dacă e așa, îmi zic în mine.

Se apropia Găești și o idee năstrușnică îmi veni prin minte.

Cum negustorii de grine sforăiau cu capetele rezemate de canapea și grecoteii șo-
poiaș în limba lui Periele, zisei tipului:

— *In fine ne apropiem de Golești...
stația asta care vine e Golești.*

— Ce 'mi spuți? făcu tipu... iaca! iaca!
ce iute trece timpul! Și se scoală de 'și
puse șoșonii, își îmbracă paltonul cu blană,
având grije să 'și îndese bine căciula peste
urechi.

— Găești, două minute, d'abia se auzi,
imperceptibil, vocea conductorului.

— Auzi... Golești, — îi mai zic eu, —
și pe când trenul oprit se gătea din nou
să plece, el se scobori din vagon strin-
gindu-mi mina cu afecție.

Sărmanul se credea în Golești.

Numai cu modul acesta am scăpat de
el și am putut închide ochii puțin?

Cum și cit m'o fi înjurat în urmă, vă-
zindu-se în Găești în loc de Golești, imi
fac idee, dar cine l'a mai auzit.

Altă dată, acum în ajunul anului nou, tot
pe acelaș drum cu acelaș tren, aglomerația
celor cari plecau era așa de mare, că deși
se mai adăogase încă patru vagoane, nu
putea să încapă cum se cade toată lumea.

Mă urc într'un vagon de clasa II-a și nu
găsesc un loc liber, compartimentele ticsite,
încerc pe altul, idem, încerc la altul, tot așa,
însă într'un compartiment de opt persoane
observ numai două pasageri: unul tolănit pe
o canapea în toată lungimea ei și la ușa
un cocoșat, s'ind țanțoș cu mina pe clanță.

Daș să intru, bueros că'mi găsisesem loc,
când cocoșilă imi spuse scurt: *ocupat.*

Cu chiuș, cu vaif, pătrund înăuntru, mă
mult cu sila, și mă instalez comod, în fața
celui-l'alt pe banca liberă.

Cocoșatul la ușa, respingea mereu pu-
blicul cu cuvintele: *ocupat, ocupat.*

Iată că vrea să intre o domnișoară insti-
tutoare, pe care o cunoșteam; cerberul
de cocoșat e gata să'i pronunțe obișnuitul
ocupat, dar la moment intervin că e destul
loc și d'abia o lasă.

Nu trec două minute când încă două domni,
neluind în seamă pe cocoșat, îl dă în lături
și intră în vagon.

Ne făcurăm în total șeașe persoane cu
cocoșatul. Eu ocupasem un spațiu pentru
doi inși și mă instalasem comod, domnișoara
asemenea, cei doi ultimii alături de mine,
și cocoșilă văzînd că nu e rost să se re-
sefețe singur, intră plouat ghemuindu-se pe
o bucățică de canapea lângă primul ce tră-
gea niște sforăeli respectabile.

Văzîndu-și planul distrus, ne spuse că
se duce la Caracal, și că ar fi dorit să
doarmă în tren singur, nesupărat de nimeni,
pe când una 'a gîndit și alta a eșit.

Eu cu cei-l'alți veniți în urma lui aveam
locuri bune, pe când el nici să păzească
clanța n'avea loc. Aștepta cu nerăbdare ca
să 'mi ocupe locul mie care mă dădeam
jos la Pitești, căci cei-l'alți se scoborau la
Craiova, Caracal sau Corabia.

— O să trag de la Pitești pînă la Ca-
racal un puț de somn numărul aînș, în locul
ocupat de d-ta, imi zicea el.

— Lasă, — imi zic eu în gînd — că te

căptușesc eu, băițică, să 'ți treacă pofta de
somm.

Și ca să nu 'mi pierd vremea ascultînd
vorbele lui, căci și ăsta avea mîncărime la
limbă, și cum aveam loc bun, acoper cu
pinza lumina lampei, mă întinz sistematic
și mă dau în brațele lui Morfeuș.

La Golești, penultima mea stație, mă pre-
par să 'mi pun planul în aplicare cu co-
coșilă.

După cum spusei, fiind în ajunul anului
nou și ducîndu-mă la niște rude să serbez
pe sf. Vasile, luasem pentru copii diferite
jucării și surprize de la cunoscutul Linden-
berg, între alte, într'o cutioară niște pra-
furi îndrăcite de scărpinat.

Mai erau vre-o cite-va minute pînă la
oprirea trenului în gara Pitești.

Cocoșilă se prepara să se tolănească în
locul ocupat de mine, pe când eu mă îm-
brăcam să descind.

Am ajuns și când să mă scobor trec pe
lingă onorabil, îi introduc între guler și git,
o cantitate bunicică din îndrăcitele de pra-
furi, profitînd de întunericul ce erea și știînd
că efectul lor nu se produce imediat.

M'am scoborit din vagon satisfăcut că
cocoșilă n'o să aibă nici după plecarea mea
parte să'și pue în aplicare planul făurit de
la București, de a închide un minut ochii.

Ce m'o fi înjurat și ăsta după ce am ple-
cat, imi fac idee, dar toate au fost în zadar,
vorba poetului.

*S'a dus și or ce-aș face
Ah! totul e'n zadar,
Durerea nu'mi dă pace
Să dorm un ceas măcar.*

...Și acum, cînd vr'un onorabil călătorind
cu trenul va fi o satura belea pe capul celor-
l'alți companioni, să 'l ferească Dumnezeu
să nu dea peste vre-unul ca alde mine, că
tare sunt afurisit.

Costache Modestu.

SUNT RUDE, BRE ?

Una absolut autentică.

Cine-va — să-i zicem Păcală — intil-
nește deunăzi un amic și-i spune:

— Ascultă monșer, văzuî acum un an
pe un afiș «Tournée Judic», foarte bine;
acum vre-o săptămîni văd pe alte afișe
«Tournée Darclée»; și în fine, denunzi,
citesc niște afișe pe cari scriea «Tournée
Coquelin»... Ce dracu bre, toți franțuzii
ăștia sunt rude de-i chiamă la fel?!

„ZEFLEMEAUA“ IN PROVINCIE

Vălenii-de-Munte

Zarvă mare... Conu Spirea crema comunei Văleni
Care zice că-i intilul după domni Cirișeni
In ajunul Bobotezii și-a văzut cu ochii visul
Căci fu ales în «conșiliu». — Ei! al meu ie Paradisul
Își zise boiera 'n sine, ș'invită tot «Conșiliu»
Să intre să se cînstească la Dom' Nae Cafegiu.
Ionel, Vlăduțul Mamii, care-l fruntea 'ntre bucate
Stă alături de vecinul, puțintel trînit pe spate,

Explicînd, se vede treaba, colegului Opincaru,
Că la Paris la comună cînd se alege primaru
Ziafetu nu s'îrșeșce de cit după o săptămîină.
Mai departe șade Iancu c'un pahar de bere în mînă
Și încrunțînd a lui sprincene cu'un ochi rău la Spirea cută.
Parcă-l simt gîndînd: Ia uite bată-l D-zeu să l bată
Că nici nu mă bagă 'n seamă, par'că-l cine știe cine!
Il mai privi înc'odată, dar nemulțumit de sine
O tuli pe uș'afară ca să se mai ușureze!
Ajutorul S. Tomescu începu ca să ofteze
Și să strige, Doamne! Doamne! alta cit îi lua gura,
Cit p'aci, p'aci sărmanul era să-și piardă dantura;
Ce era? Un dînte, prostul, bată-l vina lui de dînte,
Sărînd jos din cauciucu-i nu voi să stea cumînte
Ș'apucă pe git la vale. Atunci Mătăchiță domnu
Ca să facă chef la public și să nu-l apuce somnu
Începu o cuvîntare, știî, d'alea apelpisite.
Alecucu conșiliu tot trăgea la dinamite;
Și aplaudînd într'una striga: bravos! dă-i Matache!
La o parte, frați Papazol: Domnu Ion și domnu Nake
Se consfătuiau într'una tot privind către Pisău.
O «pisa» grozav primarul, dar se supărase rău,
Că dom' Nicu comisaru porunca nu-l ascultase;
Totuși supărat se scoală ocazia să n'o lase
Ș'începu să le vorbească ridicînd cupa cu bere
Le ținu un logos ast-fel: Fraților de la putere,
Primăria ni-l în mînă, să trăim și să trăiți
Să vă bată Domnu sfîntu, dacă nu veți fi uniți.
Se face tăcere-o clipă, și-o tăcere mormîntală...
O duhoare neplăcută isbucni d'odată 'n sală!
Ce să fie? Ce să fie? toți se'ntreabă spăimîntați,
Ssst! Vorbesce d-nu Spirea! Toți «ascultă» consternați.
Ce le spune? Ascultați-l: Ptiu! Găsi-v'ar guturaiu.
De când stau cu voi acilea mi s'a astupat și graiu.
Ha! la Iancu Cireșeanu să ne dea cite un pelin!
Atunci Ionică hăiatul ridicînd paharul lin,
Închină în sănătatea părintelui lui Ionel,
Lăudînd progenitura reprezentată prin el.
Chiolhanul se isprăvește, Iancu stă la braț cu Spirea;
Iar Costache Vioristu și cu chitaristul Mirea
Apucară înainte și lînd pe uliță în sus
Se 'ndreaptă spre Cireșeanu... Eu aci nu m'am mai dus,
Da'ntîlînd pe Duțu Pitiș, l'auziam zicînd într'una:
Ei! S'a isprăvit, măi frate! s'a dus dracului Comuna.

Zimboe.

«GUTENBERG»

Societate generală de ajutor reciproc a lucrătorilor tipografi

Sîmbătă 25 Ianuarie 1903

MARE BAL

CU PREȚURI REDUSE

MARE TOMBOLĂ

cu o mulțime de obiecte, avînd toate
numerele cîștigătoare

PREȚURILE: Pentru o familie (1 cavaler și 2
dame), 3 lei; pentru o persoană 2 lei.

Numărul pe luna Decembrie din

REVISTA TEATRELOR

Director: Ioan I. Livescu

Coprînde un sumar bogat și frumoase ilus-
trațiuni.

Administrația ziarului „Zefle-
meaua” roagă pe d-nii abonați
cari sunt în întîrziere cu plata
abonamentului, să se grăbească
a achita sumele ce datoresc.

Administrația ziarului „Zeflemeaua”,
face cunoscut depozitarilor săi, că, dacă
vor întîrzia cu plata, li se va suprima
trimiterea foil.

NICOLAE A. POPOVICI
DOCTOR IN DREPT, FOST MAGISTRAT
A V O C A T

MUTAT Str. Pasului No. 6

DESFACEREA PRODUSELOR

DE PE PROPRIETĂȚILE

PRINCEPULUI B. ȘTIRBEY

BUCHUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 121

Recomandă următoarele produse:

VINURI ALBE ȘI NEGRE

DIN VILE

B. ȘTIRBEY

DE LA DRĂGĂȘANI

FĂINA DE LUX

IN SACULEȚE DE 3 ȘI 5 Kgr.

FABRICAȚIUNE SPECIALĂ A MOREI DIN BUFTEA

din grânele de Moldova

DELICIOASA ȘI AROMATICA

MIERE DIN STUPARIA BUFTEA

EXCELENTA BRÎNZA

„GUSTUL GERVAIS”

Din fabrica de brânzeturi din Buftea

PREȚUL CURENT SE TRIMITE LA CERERE

MEDALIA DE ARGINT

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produselor farmaceutice
ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS

1900

OVULE ȘI SUPOSITOARE

DE

GLICERINA OLIDIFICATA

(singurele aprobate de cons. sanitar superior)

FARMACIA

A. ALTA

FURNISORUL
Curței Princiare

TRA DA BATIȘTE
BUCUREȘCI

INSTALAȚIUNE SPECIALA
PENTRU
OXIGEN

LABORATOR SPECIAL
PENTRU

— ANALISE DE URINA —

A apărut :

AHTURI ȘI OFURI

Poezii glumețe de

GEORGE RANETTI

cu o copertă ilustrată de N. Mantu și cu o prefață de Anton Bacalbașa. **Prețul 1.50 b.**
In București se găsește de vânzare la «L'Indépendance Roumaine», la librăriile Sococ, Alcalay și la autor.

A apărut și se vinde în toată țara cu prețul ridicol de **10 bani**, o ediție populară a faimosului volum

DE INIMA ALBASTRĂ

cuprinzând cele mai geniale poezii ale lui Dom Paladu, precedate de o prefață datorită eminentului critic român Tarascon. D-ni! depozitarii din provincie ai „Zeflemelele” sunt rugați să comunice printr-o carte poștală cite volume doresc.

La administrația ziarului

„ZEFLEMEAUA”

se găsește de vânzare cu prețul de

4 LEI

colecția completă a primului an din «Zeflemeaua».

BUCUREȘCI, PIAȚA TEATRULUI

D'asupra Berăriei Cooperative

Unde se află? Unde? Unde?
Șampania ce atât ador,
Din casele cele vestite
Și care place tuturor?

Unde se află romuri fine
Și ceaiul Popoff renumit?
Și caramelle din Rusia,
Tot mărfuri noi ce au sosit?

Unde găsești delicatose
Și pentru gustul cel mai fin?
Și unde pentru aperitive
Atiția oameni zilnic vin?

La magazinul Șerbănescu,
La magazinul ideal,
Ce vine în colț și chiar în fața
Teatrului Național.

DUPA TEATRU, DUPA OPERA, DUPA CONCERTE, TOATA LUMEA ÎȘI DĂ

„RENDEZ-VOUS”

LA

BERARIA

COOPERATIVA

— PIAȚA TEATRULUI —

Și cu drept cuvânt, căci: excelentele mâncări reci, Berea Oppler (Peleş) de calitate superioară, Vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea prețurilor și serviciului acestei berării, împacă gusturile clientelei celei mai exigente.